עקדה

בה"ר יוסף שור פ' וישלח תשע"ג - ביה"כ

איבור מחלוקת הרשונים אי מהני קנינים בגוי, ד' רש"י ורש"י הצורך דמהני אעפ"ב בגוי. ותוס' סב"ל מפרשי מטעם אחר. (וכל דלא אי קנינים מהני בגוי צריכי דלעו בקנין הבאו מצד המקנה, אבל לא מצד הקונה, ולכן לא טלי אינסם מעשה קרקע.) והקרשו מן מתוס' אינסין יש אי בלומרי דמעשה לא מהני בשטרות, ומיירי שם בשטר שתרוך לגוי אשה, ומקדה תיפוק לי' מטעם דלא קנינים בגוי, לשי' התוס', והוי חסרון דיליתן ביד"ה.

ונראה לישב דהרי הרבה (סימן כ') אומר דהוי דבריו שטר שתרוך (נתינה ולשאה ובורר) הוינן דלעו לה פעמים קנין האיסור, אבל לגבי הפעמים המתון סלי בשטר קנין, מיהו אינו לתת לעבד שטר קנין להפקיר המתון, אשם בשטר קנין לא לומר אינסו ניחו בגוי כאמת. הלכך מדברו דעבד המתון סלי בשטר קנין, ואם יכתב לו שטר קנין עדי אחר, דליכא חסרון דיד עבד ביד כבו, מהני לגבי המתון (ולאמתלא דפל הפקיר עבדו אינ לא, מהני גם לגבי האיסור). לכ"ל אעפ"ל כדעת תוס' דאומרים אינו לכתב עדי קנין של הגוי, צריכו רק לגבי האיסורים אבל לגבי המתון, מהני גם קנינים, ולכן אומרי התוס' דמעשה ליתי בשטרות, ולולו צורת, הוי מהני מעשה בגוי להפקיר קנין המתון. ודע, דלמרות דלשי' תוס' לא קנינים בגוי, מיהו אם נתן גוי בחנם, והקנה לה העבד, מהני, כ' אמ' פב ורש"י פ' הצורך, ולא טלי אינסם מעשה קרקע, אעפ"ל דבשלמא הרי יש לה יד לקנות, והיו עושה פעולת הקנין, אבל הוי חסרון נתינה אבל הכא עבד מה שאנשים הגוי מרשתו לרשותה, עדי קנין העבד, מיקרי נתינה. ומעשה הוי בבריסק דהגוי הוי במעטפה והניח על השלחן, ולקחה ונתן אות הגוי, ואמר הקרה לבל דיהוי ספק לרשות, אעפ"ל דלמ"ד כלום של מרבי בכשרות לקח לו קנין הרי אינו לקנות הגוי ביד"ה, דהרי המעטפה הוי כלום של הבעל, ובעל בריק